

HỒI 568

Đồng Sàn Cộng Tháp

K

hấu Trọng nằm ngửa trên đồi, lấy lớp ngoại bào bằng da dê làm giường, sao trời làm mền.

Con Thiên Lý Mộng đang uống nước bên dòng suối cách đó hơn mười bước, Vô Danh đang nằm ngủ trên ngực gã.

Gã đưa tay vuốt nhẹ tấm ngoại bào bằng da dê do Sở Sở may cho gã, tấm ngoại bào này đã được thợ may giỏi ở Long Tuyền sửa lại, bề ngoài không nhìn thấy vết tích gì nhưng bên trong đầy vết thương chi chít cũng như trong lòng gã vậy.

Chắc Thượng Tú Phương đã đến Cao Lệ, nàng có thể gửi lòng mình vào âm nhạc mà quên gã không? Tống Ngọc Trí đối với gã rốt cuộc là yêu nhiều hận ít hay là hận nhiều yêu ít? Gã không dám suy nghĩ, nhưng không tìm được lòng mình.

Khấu Trọng gã đi ngang qua Thọ Xuân mà không đến gặp Sở Sở, không biết mỹ nhân có đứt từng đoạn ruột, trách gã vô tình hay không? Hỡi ơi!

Tình nam nữ chẳng những khiến người ta đau lòng xót dạ mà còn là một sức ép nặng nề đè nén người ta đến nghẹt thở. Song nếu gã tuần thành tử chiến ở Lạc Dương, họ đương nhiên đau lòng vì gã nhưng tất cả sẽ bị thời gian xóa nhòa.

Đột nhiên gã cảm thấy cô độc vô hạn, nếu bất cứ một người trong số họ đang ở bên cạnh, chắc chắn gã sẽ vứt bỏ tất cả để yêu nàng cầu mong nàng thứ lỗi.

oOo

Từ Từ Lãng quay về Đa Tình Oa, Hầu Hi Bạch đang ngồi đọc sách say sưa.

Từ Từ Lãng buồn bã ngồi xuống một bên, chép miệng nói: "Ta vừa mới gặp sư phụ của huynh."

Hầu Hi Bạch giật mình, suýt tí nữa đánh rơi quyển sách, ngạc nhiên nhìn gã lạc giọng hỏi: “Có thật không? Không phải nói đùa đấy chứ?”

Từ Từ Lãng bực bội: “Nói đùa cũng phải chọn thứ mà nói, theo ta đoán rất có thể ông ta muốn giết ta, nhưng vì ta từ nhà huynh đi ra cho nên đổi ý, cùng ta ngồi thuyền dạo chơi trên kênh Vĩnh An.”

Hầu Hi Bạch biến sắc: “Làm sao huynh có thể sống mà quay về, hơn nữa chẳng hề bị thương?”

Từ Từ Lãng nói: “Hầu công tử! Thạch sư phụ của huynh không còn là Thạch Chi Hiền như trước mà là đã trở thành một Thạch Chi Hiền có thể dung hòa hai mặt cực đoan lại với nhau. Huynh chắc chắn sẽ không biết câu nào của ông ta là thật, câu nào là giả. Huynh chẳng còn đoán được ý đồ của ông ta nữa. Lúc sắp đi ông ta còn để lại một lời khuyên từ đáy lòng, đó là hy vọng ta lập tức rời khỏi Trường An đến Ba Thục thăm con gái của ông ta.”

Hầu Hi Bạch hít sâu một hơi, nói: “Đó không phải là lời khuyên mà là lời cảnh cáo. Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Từ Từ Lãng cảm giác được sự kính nể và khiếp sợ xuất phát từ đáy lòng của Hầu Hi Bạch đối với Thạch Chi Hiền, biết rằng nếu không thể khơi gợi ý chí chiến đấu của y, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Gã mỉm cười kể: “Ông ta còn nói Hi Bạch huynh là một đứa trẻ nghịch ngợm có suy nghĩ độc lập, ông ta còn khen huynh xuất sắc nữa.”

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên: “Ông ta nói như vậy sao?”

Từ Từ Lãng mỉm cười: “Đó chính là điều khiến cho người ta đau đầu. Ông ta đã nhìn thấu chúng ta, chúng ta hoàn toàn không biết ý định của ông ta là thế nào. Chúng ta cần phải xoay chuyển tình thế, nếu thật sự không nghĩ được cách thì đêm nay chỉ đành cuốn gói rời khỏi Trường An mà thôi.”

Hầu Hi Bạch nhăn nhó mặt mày: “Tại sao người chịu tha cho huynh? Lại có vẻ như tha cho ta? Có phải vì hai chúng ta ở với nhau cho nên kiêng dè không? Nếu là như vậy, điều đó cho thấy người có việc gấp hơn phải làm, cho nên không muốn gây thêm chuyện.”

Từ Từ Lãng khen rằng: “Đầu óc của Hi Bạch huynh bắt đầu trở lại bình thường rồi. Như vậy thì tốt. Ta có một ý nghĩa táo bạo hơn, đó chính là lời nói của ông ta ít nhất có một nửa là thật, cho đến lúc này ông ta vẫn không thể nào ra tay với con gái của mình, thậm chí sợ có ý nghĩ này. Cho nên vì mối quan hệ giữa ta với Thanh Tuyền mới tha cho ta, tiện thể hoãn lại chuyện đối phó với huynh.”

Hầu Hi Bạch gật đầu: "Tuy là nghĩ vậy hơi táo bạo, nhưng cũng có lý. Phi Huyền chẳng phải đã từng nói không đầy nửa năm một năm Thạch sư vẫn chưa phục nguyên, có phải là vì thương thế vẫn còn cho nên mới tha cho chúng ta?"

Từ Từ Lăng lắc đầu với thần sắc ngưng trọng, nói: "Ông ta chẳng những đã hoàn toàn hồi phục, mà công lực đã tiến bộ hơn lúc ở Tiểu Trường An, đã đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất, ông ta không động thủ không phải là vì không nắm chắc thu thập được ta."

Hầu Hi Bạch ôm đầu, hạ giọng: "Thà ông ta cứ đến giết ta, người trong Ma môn chưa bao giờ chú trọng thứ tự lớn nhỏ, tình nghĩa thầy trò gì cả, nếu bị uy hiếp đến tính mạng có thể chống cự đến cùng, nhưng bây giờ ông ta làm ta quá bối rối. À này, huynh có tìm được Kỷ Thiển không?"

Từ Từ Lăng gỡ mặt nạ râu ria xồm xoàm của Cung Thần Xuân xuống, cầm trong tay một lúc, bật cười: "Không biết có phải là vì Thạch sư phụ của huynh âm thầm theo dõi hay không, ý thức của ta tuy cảm giác không được ông ta, nhưng nguyên thần lại có cảm ứng, cho nên tinh thần hoảng hốt phạm phải sai lầm. Bởi vì ta không nên cải trang thành Cung Thần Xuân, gặp Kỷ Thiển với bộ mặt của hán tử mặt vàng Ung Tần mới đúng, Kỷ Thiển muốn học đồ thuật với Ung Tần chứ không phải là Cung Thần Xuân. Không ngờ sai cũng có cái lợi của sai mà ta lại thiết lập được mối quan hệ với Hồ Tiểu Tiên, ả đúng là đầy sức quyến rũ, nghĩ lại tim vẫn còn đập thình thịch."

Hầu Hi Bạch ngăn ra: "Huynh đang nói gì, ta nghe mà càng hồ đồ hơn."

Từ Từ Lăng giải thích rõ ràng, Hầu Hi Bạch đề nghị: "Đêm nay không ngủ được chi bằng chúng ta đến Thượng Lâm Uyển tìm Kỷ Thiển, không gặp nàng thì mới đến đồ trường."

Từ Từ Lăng lắc đầu: "Dù ta là Cung Thần Xuân hay Ung Tần, cũng không tiện để Kỷ Thiển thấy chúng ta đi với nhau, huynh nhân lúc vẫn còn có phước ngủ thì cứ yên giấc."

Hầu Hi Bạch chép miệng: "Lúc nào Thạch sư phụ cũng có thể tìm đến ta, huynh bảo ta làm sao yên giấc, ta cũng giống như Kỷ Thiển là càng về khuya càng tỉnh táo. Có lẽ huynh không nên gặp Kỷ Thiển cứ để ta đi xem sao!"

Từ Từ Lăng ngạc nhiên: "Huynh không sợ Thạch Chi Hiền đang đợi ở ngoài cửa sao?"

Hầu Hi Bạch lắc đầu: "Ông ta đã hồi phục, bây giờ là lúc hoàn thành thống nhất lưỡng phái lục đạo trong Thánh môn, cho nên không nên nóng vội tiêu diệt truyền nhân duy nhất của Hoa Giám phái này. Ta lại muốn ông ta đến tìm, xem ông ta nói gì."

Khi đang nói, y hoàn toàn thoải mái tự nhiên.

oOo

Từ Từ Lăng rời khỏi tiểu sảnh, băng qua giếng trời giữa hai gian trước sau, vừa bước vào hành lang, đã giật mình đứng khựng lại.

Gã nghe tiếng khóc của nữ tử, tiếng khóc nghe lúc được lúc mất từ phòng của Hầu Hi Bạch ở cuối hành lang bên trái. Mẹ ơi! Chuyện gì thế này? Nữ nhi nhà ai mà có thể thần không biết quỷ không hay lên vào, lại còn khóc thút thít đau lòng như thế?

Vừa mới đến Trường An gặp những chuyện xảy ra vượt ngoài dự liệu của gã, đột nhiên gã cảm thấy mọi hành động của mình khó mà thi triển được.

Gã bước đến phòng Hầu Hi Bạch thấy cánh cửa đang khép hờ, gã từ từ đẩy ra.

Ánh trăng dịu dàng từ cửa sổ phía đông chiếu vào rọi sáng nửa căn phòng, còn một nửa vẫn chìm trong bóng tối, tuyệt thế mỹ nữ Loan Loan đang ngồi trên giường, hai vai rung rung, thần thái khổ sở khóc lóc thảm thương.

Từ Từ Lăng nằm mơ cũng không ngờ Loan yêu nữ lại ra nông nỗi này, cứ đứng sững ngay tại chỗ, một hồi sau mới bước đến giường ngồi xuống, chép miệng: "Có chuyện gì thế?"

Hình như đến lúc này Loan Loan mới cảm giác được gã đến bên cạnh, khóc òa lên ngã vào lòng gã, nức nở nói: "Sự phụ của ta chết rồi!"

Từ Từ Lăng không ngờ Loan Loan có phản ứng như vậy, gã đương nhiên có thể tránh ra kịp lúc nhưng không nỡ lòng làm thế trong tình huống này, cứ để mặc cho nàng dụi đầu vào ngực, áo bị nước mắt nàng ta làm ướt một khoảng lớn.

Loan Loan ôm chặt lấy gã, thân hình run rẩy, hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh như thường ngày, khác hẳn với vẻ lạnh lùng kiêu ngạo khi nghe tin Chúc Ngọc Nghiên đã chết. Từ Từ Lăng cảm nhận được nỗi đau khổ của nàng là xuất phát từ tấm lòng chân thật, bất giác mũi lòng chép miệng: "Người chết không thể sống lại, có một ngày chúng ta cũng sẽ chết chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi."

Loan Loan vẫn dụi mặt trong lòng gã, ôm chặt lấy gã thê lương nói: "Sư phụ là người thân duy nhất của Loan nhi, chỉ có người mới thương yêu dạy dỗ Loan nhi, bây giờ người ra đi rồi chỉ còn Loan nhi trơ trọi ở lại một mình."

Rồi khóc òa lên.

Ngực áo Từ Từ Lãng ướt đẫm, gã không biết đặt tay mình ở đâu chỉ đành khẽ vỗ vai nàng nói: "Lúc này nàng tỏ ra rất kiên cường, tại sao bây giờ lại không thể kìm chế được mình thế? Còn nấp ở đây mà khóc nữa?"

Loan Loan thút thít nói: "Ta không biết, sau khi người ta rời khỏi đây cứ mãi suy nghĩ không kìm được, chỉ hy vọng có thể dựa vào lòng người mà khóc òa lên. Ta không thể để cho bất cứ người nào trong phái biết ta đau đớn đến không thể kìm chế nổi thế này được."

Từ Từ Lãng không biết đáp thế nào, đưa mắt nhìn đôi chân trần mỹ lệ của nàng khiến trong lòng dâng lên cảm xúc. Bất luận Ma môn huấn luyện cho đệ tử trở nên độc ác lạnh lùng vô tình đến mức nào, nhưng con người dẫu sao cũng là con người, vẫn còn thất tình lục dục, Thạch Chi Hiền cũng vậy, Loan Loan cũng thế, chỉ tùy xem mình có tiếp xúc được với mặt nhân tính của họ không mà thôi.

Điệu dàng nói: "Cô nương đã đến đây lâu rồi, có nghe thấy ta và Hi Bạch huynh nói chuyện không?"

Nàng ngừng khóc, ghen ngào nói: "Khi ta đến chỉ thấy một mình người, còn tưởng rằng người nảy sinh cảm ứng nào ngờ người hoàn toàn không biết, người ta khóc lên người mới biết đến an ủi."

Từ Từ Lãng biết rằng mình đã bối rối vì gặp Thạch Chi Hiền, than rằng: "Tiểu thư có biết lúc này ta gặp ai không?"

Loan Loan giật mình, cuối cùng nín khóc.

Từ Từ Lãng vuốt nhẹ lưng nàng, nói: "Là Thạch Chi Hiền!"

Loan Loan ngồi thẳng dậy, lau nước mắt buồn bã nói: "Ta không hề biết trong lòng ta Chúc sư phụ có địa vị quan trọng như thế. Thật ra người là một nữ nhân đáng thương, Thạch Chi Hiền hại người rất thâm. Nợ máu phải trả lại bằng máu, Thạch Chi Hiền là tội nhân của Thánh môn, bây giờ lại là người có cơ hội thống nhất Thánh môn nhất; chỉ cần y giết ta Âm Quý Phái sẽ rơi vào tay y. Hơn nữa ta chỉ có nước một mình tác chiến, bởi vì chỉ có như thế mới có thể chứng minh ta là người kế thừa có tư cách, mới có thể ngồi lên chỗ trống của

Chúc sư phụ, lúc đó người trong phái mới chịu bán mạng cho ta. Đây là quy tắc kế thừa cho sư tổ của tệ môn đặt ra, trước khi tiếp chưởng chức vị phái chủ cần phải tự mình tu luyện ba năm. Chắc Tử Lăng cũng hiểu tại sao Thạch Chi Hiền đến Trường An rồi chứ?"

Từ Từ Lăng thầm kêu mẹ trong lòng, đây gọi là sóng trước chưa hết sóng sau lại nổi, so với ứng phó với Thạch Chi Hiền chỉ có một sơ hở, chuyện của Hương Quý lập tức trở nên dễ dàng hơn nhiều. Gã tuy coi Loan Loan là kẻ địch, nhưng hễ con người tiếp xúc nhiều với nhau thì thể nào cũng có chút tình cảm, về tình về lý thì gã không nên đứng yên nhìn Thạch Chi Hiền giết chết Loan Loan, nếu để Thạch Chi Hiền thống nhất ma đạo, ghép lại kinh quyền đã bị phân tán sẽ gây hậu quả sẽ rất nghiêm trọng không tưởng tượng được.

Loan Loan dịu dàng nói: "Người có chịu giúp ta phá Bất Tử ấn pháp của y không?"

Từ Từ Lăng nhíu mày: "Ở Trường An, Bất Tử ấn pháp của y không có sơ hở, chúng ta liền thủ đối phó với y cũng vô dụng. Ta có một đề nghị, bây giờ ta lập tức đưa cô nương rời khỏi thành hơn nữa phải đến Ba Thục ngay xong chuyện này ta sẽ đến tìm cô nương."

Mắt Loan Loan ánh lên tia nhìn đầy trí tuệ, khẽ nói: "Có phải người muốn nói rằng ở Ba Thục y sẽ lộ sơ hở?"

Từ Từ Lăng lắc đầu cười khở: "Chính miệng y nói như vậy, ta cũng tự thấy không biết là thật hay giả."

Loan Loan nhún vai, hững hờ nói: "Có thêm một cách chế phục y cũng tốt, Từ công tử người đến Trường An làm gì? Bất luận là thế nào ta cũng sẽ giữ bí mật cho người, thậm chí giúp người."

Từ Từ Lăng làm sao dám tin nàng, nói dứt khoát: "Chuyện của ta mong cô nương đừng xen vào, tốt nhất là đừng hỏi làm gì."

Loan Loan liếc nhìn gã với ánh mắt trách cứ tỏ vẻ không vui, sau đó lại trở về vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ngay, khác hẳn với một Loan Loan nước mắt ngấn nước mắt dài lúc nãy, thản nhiên nói: "Đêm nay ta có thể ngủ ở đây không?"

Từ Từ Lăng ngạc nhiên: "Đây là chỗ ở của Hi Bạch, cô nương hỏi y mới phải chứ?"

Loan Loan nhìn sâu vào mắt gã, dịu dàng nói: "Người có biết tại sao Tệ sư bại trong tay Thạch Chi Hiền không?"

Từ Từ Lăng biết đương nhiên là vì y thị muốn kéo gã và Sư Phi Huyền đi cùng nhưng miệng không nói ra, chậm rãi lắc đầu.

Loan Loan chép miệng: “Nữ tử đã từng tu tập Thiên Ma đại pháp tuyệt đối không thể xảy ra quan hệ xác thịt với người đàn ông mà mình yêu thương, chính vì sư tôn không kìm lòng nổi, bị Thạch Chi Hiền dụ lên giường, cho nên chỉ luyện Thiên Ma đại pháp đến tầng thứ mười bảy không thể đạt đến cảnh giới cao nhất của tầng thứ mười tám, chỉ đành dùng Ngọc Thạch Câu Phần liều mình với Thạch Chi Hiền nhưng đáng tiếc vẫn thất bại.”

Từ Từ Lãng ngượng ngùng: “Đó không phải là nguyên nhân ta từ chối cô nương ở lại, nhưng ta không thể thay Hầu Hi Bạch đồng ý với cô nương, sao cô nương không chịu nghe lời ta khuyên lập tức rời khỏi Trường An đi?”

Loan Loan cười khố nói: “Vẫn chưa động thủ ta đã bỏ chạy, làm sao có tư cách kế thừa? Đừng rụt rè e ngại như bà già như vậy, theo thói quen đàn ca suốt đêm của Hầu công tử chắc hẳn đến sáng mới về nhà. Mặc kệ người! Ta khóc mệt rồi, muốn ngủ đây!”

Nói xong nằm xuống giường nhắm mắt lại, thân hình nóng bỏng phoi ra đó, đôi chân trắng muốt, mặt ngọc xinh xắn càng khiến cho Từ Từ Lãng không thể kìm chế được, tim cứ đập thình thịch trong lòng kêu cha kêu mẹ, chẳng làm gì được nàng.

Loan Loan nở nụ cười ngọt ngào mê người, vỗ nhẹ xuống bên cạnh nói: “Nằm xuống nghỉ ngơi một lát được không?”

Từ Từ Lãng hoảng sợ đến nỗi đứng dậy, lúng túng nói: “Không được!”

Loan Loan nhắm mắt, thần thái an nhàn, nói: “Lúc này ôm người ta cũng không sợ, ngủ cùng với nhau có sao đâu?”

Từ Từ Lãng chấn động tinh thần, chỉ thấy trên mặt Loan Loan lộ thần sắc đau khổ, hoa dung nhợt nhạt lúc đỏ lúc trắng, rõ ràng là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, chẳng lẽ vì nàng khóc thương Chúc Ngọc Nghiên cho nên mới như thế?

Nhất thời quên cả mối quan hệ đối địch với nàng, lao lên giường.

Loan Loan đưa tay ôm chặt lấy gã, khi Từ Từ Lãng và nàng cuộn vào nhau, nàng rung giọng nói: “Từ Lãng cứu ta!”

Từ Từ Lãng đặt hai tay lên lưng nàng truyền chân khí vào, trong lòng kinh hãi. Thiên Ma khí trong người nàng chạy nhộn nhạo, lồng lộn giữa các kinh mạch khiêu huyết như ngựa dữ thoát cương, nếu không thay đổi tình huống đáng sợ này chắc chắn nàng không chịu được bao lâu nữa. Không còn sự chọn lựa nào khác, Từ Từ Lãng tống chân khí vào, trước tiên dim khí xuống Đôn điền Khí hải rồi từ đó phát ra, đưa vào mười hai kinh mạch của nàng.

Vì gã biết tình hình trong người của Loan Loan, cho nên mới dễ dàng giúp đỡ nàng.

Trường Sinh khí vận hành không biết bao nhiêu vòng trong người Loan Loan, cho đến khi Từ Từ Lãng đuổi sức chân khí hao tổn, Loan Loan hồi phục bình tĩnh trở lại buông tay gã ra nằm ra giường, hình như chìm vào giấc ngủ.

Từ Từ Lãng không yên tâm đưa tay chạm vào trán nàng, gã chợt thất kinh, cảm thấy nhiệt độ trong người nàng đang gần lên cao, định tiếp tục dồn chân khí vào nữa nhưng lại bị Thiên Ma khí sung mãn trong người nàng đẩy ra. Lúc này chuyện kỳ lạ hơn lại xảy ra!

Khi nàng trở nên nóng bỏng thì nhiệt độ lại hạ xuống, hết như băng tuyết mùa đông, nhưng thần sắc lại không hề thay đổi gì.

Nàng cứ lúc lạnh lúc nóng, Từ Từ Lãng chẳng còn cách nào.

Cảm giác mệt mỏi xâm chiếm lấy toàn thân, Từ Từ Lãng bất giác nhắm mắt điều tức nằm nghiêng người một bên, gã biết cứ chống người ngồi dậy, nói không chừng sẽ ảnh hưởng xấu đến bản thân.

Chỉ nghỉ ngơi một khắc, chỉ nghỉ ngơi một khắc...

Khi gã mở mắt ra, tia nắng đầu tiên chiếu vào mắt gã, Từ Từ Lãng kinh hãi ngồi dậy thấy Loan Loan vẫn nằm bên cạnh, hơi thở khẽ khàng.

Từ Từ Lãng nghe bước chân của Hầu Hi Bạch đang vào phòng, thầm nghĩ nếu không phải bị gã đánh thức thì chắc mình vẫn còn ngủ quên mất.

Từ Từ Lãng lại đưa tay sờ vào trán Loan Loan, lúc này nàng lạnh như băng, thế là gã bật dậy, chạy ra cửa chặn Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch thò đầu nhìn vào, kinh ngạc đến há hốc mồm rồi nhìn Từ Từ Lãng.

Từ Từ Lãng biết ý hiểu lầm, luống cuống đẩy ý ra ngoài sảnh giải thích hết mọi chuyện.

Hầu Hi Bạch lộ thần sắc ngưng trọng, nói: "Tử Lãng trúng gian kế của ả rồi!"

Từ Từ Lãng biến sắc nói: "Gian kế gì?"

Hầu Hi Bạch hai mắt lấp lánh, nói: "Ta tuy không thật sự biết ả đang giở thủ đoạn gì, nhưng nhìn thấy tình huống bây giờ thì ả đang mượn Trường Sinh khí của Tử Lãng để đột phá hạn chế của Thiên Ma đại pháp, tiến vào cảnh giới tầng thứ mười tám mà bao nhiêu đời phái chủ chưa từng ai đạt được, thậm chí có thể hơn nữa."

Từ Từ Lãng lòng rối như tơ vò, không biết kinh sợ hay mừng rỡ.

Hầu Hi Bạch nói: “Bây giờ chỉ còn một cách đó là ra tay giết chết ả.”

Từ Từ Lãng giật mình: “Làm sao mà được?”

Hầu Hi Bạch đứng phắt dậy, nói: “Để cho ta.”

Nói xong chạy vào phòng.

Từ Từ Lãng kêu lên: “Hi Bạch huynh!”

Hầu Hi Bạch bị gã kéo lại, tiu nghỉu ngồi xuống ghế, lắc đầu chép miệng than: “Huynh không cần cản ta thì ta thật sự không nỡ lòng, huống chi đó là một đại mỹ nhân đẹp như thiên tiên, chào ôi!”

Hai người nhìn nhau cười khố.

Bình!

Tiếng đập cửa vọng tới.

- o O o -